

SVENS BIBELOVERSIGT - JOHANNES' FØRSTE BREV

Bogens hvem, hvad, hvor:

Johannes har sandsynligvis skrevet dette brev som et rundbrev til menighederne i Lilleasien, for at opmuntre dem til at fortsætte i den ægte kristne tro og advare dem imod en falsk lære, der var under udvikling.

Forfatter:

Brevet fremstår anonymt, men ved sammenligning med hans Evangelium bærer det tydeligt præg af Johannes' stil. Fx skrev han som øjensvidne om Jesus (1:1-4) og brugte den samme autoritative og enkle hebraisk græske stil (2:4-6,15,28; 4:6), med stærke parallelle kontraster som fx lys og mørke, død og liv, sandhed og løgn.

Johannes' forfatterskab er også enstemmigt bevidnet af kirkefædre (fx Papias år 110, Polykarp år 150, Irrenæus år 180; Tertullian år 200; Origenes år 220) og brevet blev meget tidligt en anerkendt del af NT kanon.

Forskellene mellem Brevet og Evangeliet, kan naturligt tilskrives de forskellige situationer de blev skrevet til og ikke, at de var skrevet af forskellige forfattere. Kun en meget anerkendt personlighed, som Johannes, kunne have udsendt et så autoritativt brev uden at anføre sit navn.

Brevets målgruppe var jøde- og hedningekristne (2:12-14,19; 3:1) sandsynligvis i de samme menigheder, som der refereres til i Johannes' Åbenbaring Kapitel 2 og 3. Johannes var en Jesu nærmeste apostle og var kendt for sin kærlige men også sin kategoriske natur (2:22; 3:10). Derfor havde han også fået tilnavnet "boargenes" – tordensøn (Mark 3:1).

Tidspunkt:

Ca. år 85-90 e.Kr.. Som den længstlevende apostel havde Johannes, efter Jerusalems ødelæggelse i år 70, bosat sig i Efesos, og genetablerede dette strategiske område som kristendommens nye dynamiske center.

Hans breve er svære at tidsfæste præcist, men informationer fra kirkefædre Irenæus og Clement af Alexandria fortæller, at Johannes var gammel, da han skrev dem. Dette underbygges i brevet ved at se udviklingen i den gnostiske vranglære der var sket siden Paulus og Peter skrev sine breve. (Se Ko-

lossenser- og pastoralbrevene, samt 2 Pet). Brevenes brug af de samme koncepter og begreber som forekommer i Evangeliet, uden at forklare dem, kunne tyde på at de var skrevet efter Evangeliet, men før Åbenbaringen, siden de ikke refererer til forfølgelserne, der dannede baggrund for den.

Motiv:

Brevet havde et dobbelt pastoralt formål - at styrke de kristne i efterfølgelsen af Jesus (1:4) og at advare dem mod en undergravende falsk lære, der floredede i menighederne (2:26).

Denne Lære fornægtede både Jesu guddommelighed og hans ægte menneskelighed (4:2-3) og derudover bagatelliserede den synd (3:8-10).

Den var ekstra farlig, fordi den blev fremført af lærere, der var udgået fra de kristne menigheder (2:19; 4:1).

Johannes understregede kristendommens stærke sandheder og privilegier (5:11,13), og gav dermed menighederne en læremæssig rettesnor, hvormed de kunne bedømme ægtheden af kristen lære (4:6).

Bogens opbygning:

1:1-2	Indledningshilsen
1:1-2	Hilsen til menighederne med bøn om Guds nåde og fred.
1:3-21	Efterfølgelsens og budskabets troværdighed
1:3-11	Kaldet til fortsat åndelig vækst i forholdet til Jesus.
1:12-21	Det kristne budskabs troværdighed.
2:1-2:22	Advarsler mod falsk lære
2:1-9	Guds klare dom over falsk og oprørsk lære.
2:10-22	Lærens moralske forfald og Guds dom.
3:1-16	Underbygning af troen på Jesu Kristi genkomst
3:1-13	Fastholdelse af troen på Jesu genkomst.
3:14-16	Kristen livsførelse i lyset af Jesu genkomst.
3:17-18	Konklusion
3:17-18	Opmuntring til fortsat vækst til Guds ære.

Bogens indhold:

Hvad der kendetegner det ægte kristne liv.

Johannes' første brev blev skrevet ind i en situation, hvor falske lærere fremførte en uægte form for kristendom, som underminerede den kristne trosbekendelse og livsførelse. Ind i denne forvirring understregede Johannes igen og igen indholdet i en ægte kristen bekendelse og opmuntrede sine læsere til at holde fast i dens evige værdier.

I. Inkarnationens realitet.

Johannes forkyndte begejstret og overbevisende om den evige Guds Søns virkelige menneskelighed. Han indbød troende til at fortsætte med at leve i dette fællesskab med Gud.

II. Betingelse for fællesskab med den hellige Gud.

Betingelsen for at have fællesskab med Gud er at leve efter hans vilje. Det kræver at man omvender sig fra synd, bliver rensset ved at tage imod Jesu stedfortrædende offer og hengiver sig til lydige efterfølgelse af ham.

At leve i lyset med Gud kendetegnes ved tilgivelse, ægte personligt kendskab til Gud, ren livsførelse og næstekærlighed. Ved at leve i dette fællesskab med Gud vil kristne både få kraft til at overvinde Djævelen og tage afstand fra de syndige tendenser, der nedbryder Guds livsværdier.

Kristne skulle vide, at tiden inden Jesus kom igen, ville være kendetegnet ved falske profeter, som i Antikrists ånd, ville søge at drage dem bort fra Gud. Men selv under disse angreb ville Helligånden give de kristne indsigt og styrke til at forblive i et sandt og retskaffent forhold til Gud.

III. Hvordan fællesskab med Gud leves ud i praksis.

Johannes fremførte tre ting, der skulle kendetegne et ægte Guds forhold - retfærdig livsførelse, kærlighed til trossøskende og en sand bekendelse af Jesus Kristus.

Når Jesus kommer igen, skal alle mennesker stå til regnskab overfor ham, men ved at leve for ham nu, kan kristne opleve en blivende renselse. Johannes slog fast, at Jesus aldrig kunne acceptere synd, for han var kommet for at fjerne synd fra menneskers liv og tilintetgøre djævelens værk.

Helligånden var også givet for at føre Guds rene liv ind i den troende. Derfor må en kristen aldrig acceptere at leve i bevidst og fortsættende synd.

Foruden at leve retfærdigt, skal kristendom også kendetegnes ved næstekærlighed, og Jesu opofrende kærlighed er dets inspirerende forbillede. Denne kærlighed kendetegnes ikke bare af ord, men også af barmhjertige og gode handlinger.

Når en kristen på denne måde søger at efterleve Guds vilje, vil han på trods af samvittighedskvaler, kunne hvile trygt i sit fællesskab med Gud. I dette fællesskab vil han opleve bønnen og Guds støttende nærvær igennem Helligånden.

Med hensyn til åndelige oplevelser skal kristne ikke naivt godkende alt, men skal bedømme om oplevelserne indholdsmæssigt er i overensstemmelse med Guds åbenbaring. En falsk ånd vil ikke i ægthed kunne bekende Jesus som Gud og menneske og den vil heller ikke underlægge sig den apostolske lære. Selvom Antikrists ånd fik fremgang i verden, kunne de som kristne trøste sig med, at Helligånden vil hjælpe dem til at sejre over den.

IV. Integrering af den kristne bekendelse i liv og lære.

Johannes understregede igen, at fordi Gud er kærlighed og gav sin kærlighed som gave, skulle kristne også afspejle kærlighed i deres liv. Når de lever sådan, vil Helligånden vidne for dem om, at Gud lever i dem, og de behøver ikke at frygte for hans dom.

Kærlighed til Gud bliver bevist både ved at elske andre kristne og ved at adlyde Guds bud. De vil få kraft til dette igennem en levende tro på Jesus. Igen understregede Johannes det afgørende i, at den Jesus man tror på er Bibelens Jesus.

Han som var det ægte Gudsmenneske, bevidnet ikke kun i sin dåb, men også i korsfæstelsen og er den som Helligånden fortsat bekender. Enhver der tror på denne Jesus har evigt liv, men uden denne tro, er der ingen liv.

V. Troen på Jesus giver åndelig vished.

Johannes afsluttede med at understrege og opsummere de forskellige sandheder, han havde behandlet i brevet. Han ønskede at hans læsere skulle have frelsesvished.

Han ønskede at opmuntre dem til at bede til Gud, efter hans vilje og også at bede for kristne der falder i synd.

Han ønskede at slå fast, at der aldrig kunne være tale om, at kristne kunne forsætte et liv i bevidst synd. Han anerkendte at Guds børn ikke vil have det nemt i Satans verden, men understregede samtidig, at Gud vil bevare dem igennem det hele.

I Kristus har de fået en ægte kundskab om, hvem Gud virkelig er og derfor skal alle andre opfattelser afvises som afgudsdyrkelse.

Bogens temaer:

Første Johannes' brev giver kristne tre tests til bedømmelse af, hvad ægte kristendom er: Trosbekendelsen, renheds testen og kærligheds testen. Det er ikke nok at sige, man tror på Jesus, troen skal være i overensstemmelse med Bibelens lære og udtrykkes i ens livsførelse.

Ethvert udtryk for kristendom skal være i overensstemmelse med åbenbaringen af Guds treenige væsen. I dette brev fokuseres der på bekendelsen af Jesus både som fuldkommen Gud (2:22-23; 4:15; 5:1) og som fuldkomment menneske (1:1-3; 4:2-3; 5:6-10).

En troværdig trosbekendelse indebærer derudover, at den kristne i liv og lære skal leve i overensstemmelse med Guds natur. Johannes bekendte at "Gud er lys" (1:5).

Dette betyder at Gud er fuldkommen sand, ren og moralsk retfærdig. Ufuldkommenhed og ondskab kan ikke sameksistere med ham, på samme måde, som mørke ikke kan eksistere med lys. Johannes bekendte også at "Gud er kærlighed".

Det betyder at Guds natur personificeres af kærlighed. Han ønsker kun det bedste for sine skabninger (4:19) og hans tydeligste bevis på dette blev udtrykt, da Jesus Kristus opofrede sit liv på korset for at frelse syndere (3:16; 4:10). Begge dele af Guds natur skal reflekteres i den kristnes liv.

Gud er lys og enhver der bekender sig til ham og vil have fællesskab med ham, skal også leve som ham (1:5-7; 2:28-3:3).

Dette gør Gud muligt både ved at borttage synder ved Jesu stedfortrædende offer (2:2; 4:10) og ved at gen-føde sin natur i den troende (2:29; 3:3,9,24).

For den kristne betyder det, at han skal tage synd alvorligt og når han finder synd i sit liv, skal han bekende den og bede om tilgivelse (1:8-2:2).

Derefter skal han fornægte den i enhver form og søge at leve efter Guds rene og gode vilje ved Åndens hjælp (2:1-6; 3:6,10,21-22; 5:18).

At leve sådan er muligt, så længe man lever i et tæt forhold til Gud og i fællesskab med andre som elsker ham (1:7; 2:5; 3:1-2).

Enhver som lever på en måde, der går imod Guds åbenbarede vilje uden at angre og omvende sig, kan ikke troværdigt bekende sig som en kristen (2:10; 3:4-6).

43 gange i dette korte brev brugte Johannes et af ordene som udtrykker begrebet "kærlighed". Det kristne dobbelte kærlighedsbud gælder Gud og næsten, og opsummerer hele den kristne morallære (3:23).

Kærlighed til Gud kommer til udtryk ved at leve efter hans vilje (2:3; 3:24; 5:3) og når vi elsker Gud, vil vi søge at gøre det han siger, deriblandt elske vores næste (4:7,11).

Kristen kærlighed overfor næsten er mere end søde følelser og venlige ord, det skal komme til udtryk i konkrete handlinger (3:16-18).

Kristen kærlighed indebærer også et specielt ansvar og hengivelse overfor andre, der deler samme tro på Jesus Kristus (4:19-5:1).

Baggrundsinformation:

Vranglæren omtalt i 1 Johannes Brev, var et tidligt stadie af det som senere udviklede sig til Gnosticisme. Den tog sit udgangspunkt i græsk filosofi og var præget af hedensk moral, men blev fremført i kristne formuleringer.

Den lærte at det åndelige var godt mens det materielle var ondt og at frelsen bestod i at adskille menneskets gode sjæl fra dets svage materielle natur. Dette skulle ske ved at blive indviet i en speciel form for åndelig kundskab "gnosis".

Denne lære fornægtede afgørende kristne sandheder, først og fremmest inkarnationen for i ifølge den, kunne Jesus ikke samtidig være guddommelig og menneskelig. Der opstod to forskellige syn på Jesu person.

Det ene syn, "doketisme", påstod at Jesus forblev ånd og kun gav indtryk af at være menneske, mens det andet, "adoptionisme" lærte, at den guddommelige Kristus forende sig med mennesket Jesus ved hans dåb og forlod ham igen inden korsfæstelsen.

Det var specielt denne sidste form af vranglæren som var udbredt i Efesos under vranglæreren Kerentius. Udover sand teologi, fornægtede læren også sund kristen livsførelse.

Indledningsvis opmuntrede denne læreform til at undertrykke legemets lyster, fordi den opfattede kroppen som ond (Se Kol 2:21-23).

Men Kerentius' version udtrykte ligegyldighed overfor moralske normer, fordi det kun var ånden der skulle frelses. Johannes' brev afslører tendenserne i denne farlige lære. Han understregede inkarnationens vigtighed (1:1-4; 2:22; 4:2-3; 5:5-9) fordi uden Jesu inkarnation, kunne menneskeheds synd ikke blive sonet (2:1-2; 4:9-10,14).

Han understregede også, at synd skulle tages alvorligt (1:8-10) fordi livsførelse er et vigtigt element i ens fællesskab med Gud. Både moralsk renhed (2:3-6) og kærlighed mod andre (4:19-20, 5:1-2) er afgørende for ægte kristendom.

I 1 Joh 1: 8-10 åbenbares det tydeligt, at kristne er syndere, mens i 3:5-9 og 5:18 synes det udtrykt at genfødte kristne ikke kan synde. Ved at læse udtrykket "født af Gud kan ikke synde" (3:9) i sammenhæng med hele brevet og resten af Bibelen, kan udtrykket bedst forstås på følgende måde:

Den græske nutidsform kan oversættes med fortsættende kraft, så i dette tilfælde kan udtrykket oversættes: "kan ikke fortsætte i synd", dvs. en kristen kan ikke have en indstilling der vil holde fast i synd.

Johannes taler derfor om en tilstand af bevidst, vedholdende synd, hvorfra man nægter at omvende sig. Denne synd kan enten være i form af falsk lære eller uren livsførelse. Johannes påpegede tydeligt at kristne falder i synd, men at de skulle søge renselse hos Gud og omvende sig fra deres syndige gerninger (1:8-2:2, 3:20).

Han skrev sit brev for at advare mod folk, som kaldte sig kristne, men som syndede åbenlyst og regnede dette for ligegyldigt.

Hans ord er en alvorlig advarsel om, at synd og Kristi natur er uforenelige (3:7-8), og hvis man vil leve i Kristus, skal man gøre op med synd og kæmpe imod den med Guds kraft (3:9).

Brevets lære hjælper til, at vi hverken bliver neurotiske eller ligeglade, når vi synder, men i ærefrygt for Gud befales vi til altid at søge hans hjælp for hurtigt at slippe ud af syndens greb.

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Apostlen Johannes' litteratur hører sammen som en enhed, og blev skrevet i årene 85 til 95, ca. 20 år efter, at resten af NT skrifter var afsluttet. Ved at sammenligne brevene og Johannes Evangeliet, ses det tydeligt, at de har stærke stilmæssige sammenfald og teologisk vægtning. Kirketraditionen understøtter også, at de blev skrevet i det samme geografiske område og historiske periode som Johannes Åbenbaring.

Jesu Kristi offer på korset danner grundlag for, at mennesker kan opnå og bevare et levende fællesskab med Gud. Når Guds Ånd fylder et menneske, vækkes længslen efter at blive Jesus mere lig, men på grund af menneskets syndige natur, vil dette ofte mislykkes, og derfor anviser Johannes også vejen tilbage til uhindret fællesskab med Gud.

Han påpeger, at hver gang et menneske bekender sin synd for Gud, vil Gud forblive både trofast og retfærdig overfor Jesu stedfortrædende offer, så han vil tilgive og rense den angrende fra al sin synd og fuldstændigt genoprette det fortrolige fællesskab imellem dem.

Ved at tro på Jesu person og tage imod hans offer, behøver et menneske aldrig mere at frygte Guds dom (4:17-18).

Jesu stedfortrædende offer har sonet Guds vrede imod synd (Ordet "ilasmos" på græsk betyder - borttage, afvende, godtgøre vrede) og genopbygget et evigt forhold mellem synderen og Gud (2.1-2; 4:10).

Selvom Jesu offer er gyldigt for alle mennesker gennem alle tider, bliver det kun aktuelt, når den enkelte overgiver sit liv til ham. Johannes forklarede, at man kunne vide om man havde opnået et evigt forhold til Gud ved at stille sig selv fire prøver:

1. Har Helligånden levendegjort min tro på Gud (4:13; 5:5)?
2. Vil jeg bevidst bekende Jesus som Guds Søn (4:15-16; 5:11-12)?
3. Har jeg en længsel efter at ligne Jesus og adlyde Guds vilje (3:9-10; 4:17)?
4. Vil jeg elske min næste og mine kristne medskende (3:14; 4:19-21; 5:1)?

Jesu sonoffer på korset opfyldte alt det, som Israels Forsoningsdag og Herrens lidende tjener symbolsk havde varslet (2:2; 3:5; 4:10; 3 Mos kap. 16; Es 53:4-5).

Når Helligånden genføder mennesker (5:1), får de Guds liv ind i sig (3:24; 4:13) og lærer Gud personligt at kende (4:2,15).

De får overnaturlig indsigt i at kende Guds vilje (2:20,27; 4:6; 5:6-7) og en længsel efter at adlyde den (3:9). Helligånden giver også kraft til at overvinde det, som står Gud imod (4:4; 5:4-5).

Jesus er mere end et menneske:

Jesus er "Gud" (1: 1-2; 3:23-24; 5:20)

Helligånden er mere end en kraft:

Helligånden er "Gud" og bekender og vidner om Jesus (5:6-10).

Fader, Søn og Helligånd: Hvis Gud i sin natur er kærlighed forudsætter det, at han er mere end én, for ellers kunne han ikke have praktiseret kærlighed før han fik skabt resten af tilværelsen. For at være kærlighed måtte Gud i al evighed have haft nogen at dele den med (1:1-2; 4:2,8).

Bogens mest kendte afsnit:

1:1-4	Øjenvidne til inkarnationen.
1:6-2:5	Syndsbekendelse og renselse.
4:1-6	Om at bedømme ånder.
4:7-21	Guds kærlighed som forudsætning for vores.
5:13	Frelsesvished.